

Núm. Exp.: 01 OOFF2020

Títol: Aprovar Ordenances Fiscals per a 2020 i successius

Document: Informe sobre les al·legacions presentades per Associació Catalana d'Empreses Concessionàries amb Instal·lacions Portuàries (ASCIPORT)

Un cop aprovat provisionalment el Projecte de les Ordenances Fiscals per a 2020 i successius, pel Plenari de 25 d'octubre de 2019, s'obre un període d'exposició pública per poder presentar al·legacions que s'inicia el 29 d'octubre i finalitza l'11 de desembre de 2019.

Des de l'Associació Catalana d'Empreses Concessionàries amb Instal·lacions Portuàries (ASCIPORT) i amb data de 9 de desembre de 2019, s'han rebut les següents al·legacions de les quals, l'equip tècnic sotasignat, seguint indicacions de l'equip de govern, informa tot seguit de si s'han estimat o no, total o parcialment:

3.- El grau de possibilitat de fer us dels serveis municipals, constitueix un factor rellevant per l'atribució equitativa de la càrrega tributària als immobles de Barcelona que no s'ha tingut en compte en la nova redacció de l'ordenança núm. 1.1.

8.- Inexistència d'informes que justifiquin o simplement expliquin la procedència de l'augment en un 17,3% del tipus de gravamen de l'IBI dels immobles portuaris

9.- Indefensió per la manca de coneixement dels criteris aplicats per acordar un 17,3% el tipus de gravamen de l'IBI dels BICE.

10.- Vulneració del principi d'interdicció de l'arbitrarietat de l'administració i d'igualtat en el sosteniment de les despeses públiques.

Aquesta al·legació NO S'ESTIMA, d'acord amb el que tot seguit s'exposa.

La proposta d'increment del tipus impositiu que s'aplica als béns immobles de característiques especials (BICES) s'ajusta a allò que determina la llei d'Hisendes Locals, concretament en relació al seu article 72, que determina que els municipis poden establir un tipus impositiu diferenciat per a aquests tipus de béns immobles sempre que no superi el límit de l'1,3%.

En relació al tipus impositiu específic a aplicar als BICES, cal posar de manifest que l'informe preceptiu del Consell Tributari de Barcelona determina que en relació a la proposta de modificació de l'ordenança fiscal de l'IBI no cal atribuir a la proposta formulada cap retret d'il·legalitat en ser expressió de la potestat dels ens locals per a establir els seus propis tributs i exercir-se dins de l'àmbit constitucionalment delimitat. Doncs bé, es modifiquen els tipus impositius sense que hi hagi il·legalitat en la mesura en què es realitza dins dels límits establerts en l'article 72 del TRLRHL.

Les al·legacions presentades també fan referència a la comparativa de l'increment del tipus impositiu dels BICES amb l'evolució de la inflació dels darrers anys. En aquest sentit, cal dir que l'Impost sobre Béns Immobles (IBI) és un tribut que no respon a la lògica de les taxes com a contraprestació econòmica per a la prestació d'un servei públic. En aquest cas, com també posa de manifest la normativa estatal (Llei d'Hisendes Locals) es tracta d'un impost directe, de caràcter real, que grava el valor dels béns immobles. Per tant, de la pròpia naturalesa del tribut es posa de manifest que l'impost grava una propietat immoble en base al seu valor, i no grava a un determinat individu o persona com a conseqüència de la prestació d'uns serveis públics municipals subjectes a un increment dels seus costos degut a la inflació dels preus.

D'altra banda, cal posar de manifest que la Direcció General de Tributs, en la seva resposta a la Consulta vinculant núm. V0503-15, de 9 de febrer de 2015 va tenir l'oportunitat d'aclarir que *"la modificació del tipus de gravamen de l'IBI no requereix de l'aprovació d'una memòria o de l'informe econòmic-financer als quals fa esment el consultant al seu escrit, cosa que sí succeeix per al cas de l'establiment de taxes, en virtut d'allò establert a l'article 25 TRLHL"*.

També els Tribunals de Justícia han tingut l'oportunitat de pronunciar-se sobre aquesta qüestió. Així, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en Sentència núm. 1080/2011, de 25 d'octubre es refereix als requisits legalment previstos per a la modificació del tipus impositiu de l'IBI, en els següents termes: *"hemos de reiterar una vez más el criterio repetido en nuestra sentencia de 16 de diciembre de 1994 que se recoge en la desestimación municipal de las impugnaciones a la aprobación provisional de las Ordenanzas: establecidos los tipos diferenciados dentro de los límites legales, no cabe su enjuiciamiento por los Tribunales de Justicia, al tratarse del ejercicio de funciones soberanas o políticas, que tampoco exigen motivación ni razonamiento expreso alguno, al tratarse del ejercicio del poder tributario local, de acuerdo con la jurisprudencia del Tribunal Constitucional y el artículo 9.3 de la Carta de Autonomía Local de 15 de octubre de 1985 (poder de fijar las cuantías dentro de los límites de la ley). Por tanto, **nuestro enjuiciamiento habrá de ceñirse a la regularidad del procedimiento formal de la adopción de los acuerdos municipales y de su publicación y al ajuste a los repetidos límites legales, sin que quepa entrar a analizar las causas o criterios, ni la motivación o ausencia de la misma.***

Ciertamente, esa libertad máxima dentro de los límites legales, ha de respetar el principio de interdicción de la arbitrariedad de los poderes públicos (artículo 9.3 de la Constitución), y así lo hemos venido repitiendo. Pero tal respeto no puede suponer la exigencia de una motivación o explicación expresa, sino que el uso de las facultades potestativas que la Ley de

Haciendas Locales conceden a las Corporaciones (así, en el establecimiento o no de contribuciones especiales, en el reconocimiento de beneficios fiscales potestativos o facultativos y, en particular, en la fijación de tipos impositivos en los diferentes impuestos), al proceder directamente de la propia Ley no exigen tal motivación (a diferencia de los supuestos en que tal motivación es ineludible, por establecerla la propia Ley -caso de las cuantías de las tasas- o por resultar de la propia naturaleza de la decisión -caso del coeficiente de situación del IAE-)

En la mateixa línia es pronuncia el Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana, en Sentència núm. 38/1994, de 27 de gener, en la que es destaca que *"els impostos són tributs que responen a la necessitat de cobrir uns pressupostos municipals i, dins d'ells, a sufragar despeses de naturalesa general, de forma que no cap la individualització d'uns ingressos en relació a unes despeses determinades"*. I conclou que l'increment del tipus respon, *per se*, a l'interès públic municipal representat pels pressupostos generals i les necessitat públiques de finançament dels serveis municipals de forma que les afirmacions que es puguin fer d'arbitrarietat per l'increment del tipus impositiu *"manquen de la mínima racionalitat i motivació"*.

Finalment, a través de la següent taula es pot comprovar que els tipus impositius dels BICES de la ciutat de Barcelona es situen en nivells clarament inferiors a altres ciutats que disposen de port comercial.

Tipus impositius IBI, 2018

	Tipus impositiu general	Tipus impositiu específic Port
Málaga	0,4510	1,3000
València	0,7450	1,1000
Tarragona	0,9530	1,3000
Barcelona	0,7500	0,6820
Algeciras	0,7900	1,1500

Jordi Ayala Roqueta

Gerent de Presidència i Economia

Barcelona, 12 de desembre de 2019